

argoja oz. žargona, vprašanje modne noše mladih, morda tudi obdelovanje nekaterih drugih tem iz množične kulture, recimo spremljanje MTV-ja, komunikacije na računalniških mrežah, obiskovanje koncertov, vrednotenje posameznih popularnoglasbenih slogov, igranje v skupinah in podobno; iz področja socialne kulture bi morda lahko načeli vprašanje nacionalizma v vsakdanji praksi, odnos do "južnjakov" oz. "neslovencev" nasploh; skratka, obravnavali bi lahko tudi teme, s katerimi se mladi srečujejo v vsakdanjem življenju.

Morda bi v tem smislu kazalo - v režiji SED-a - sklicati na posvet zainteresirane mentorje in jim pomagati pri izbiri ustreznih tem in jim tudi sicer ponuditi vso ustrezno strokovno pomoč. Saj je konec koncev tudi eden od naših ciljev, da se - kot etnologi - na nek način prebijemo tudi v šole, mar ne?

Rajko Muršič

ETNOVEČERI SED V LETU 1993/94

V akademskem letu 1993/94 smo se v IO SED odločili, da obudimo tradicijo etnovečerov, ki jih je prirejala nekdanja predsednica SED Irena Keršič. Naša želja je bila, da bi na teh družabnih večerih spoznavali delo etnologov v različnih institucijah ali izven njih, predstavljali nove etnološke publikacije in se srečevali z ljudmi, ki se z etnolološko tematiko ukvarjajo ljubiteljsko in pri tem dosegajo odmevne rezultate. Pri tem smo želeli, da bi se naših večerov udeleževali tudi ljudje, ki jih etnološka tematika zanima in bi o njej želeli zvedeti kaj več v neposrednem stiku s poklicnimi etnologi. Večina članov IO je bila mnenja, da je gostišče "Pri Mraku" kar ustrezno mesto za realiziranje naših želja. V oktobru smo povabili profesorico Marijo Cvetkovo, s katero se je o njeni knjigi bohinjskih "pravljajc" Naš voča so včas zapodval pogovarjala Anka Novakova, nekdanja kustodinja Gorenjskega muzeja, ki odlično pozna delo in strokovna prizadevanje gospe Cvetkove.

Zaradi tehničnih zahtev smo novembersko predstavitev dveh videofilmov Poletni dan v Šentrupertu in Šentrupert med preteklostjo in prihodnostjo, organizirali v Mali dvorani SAZU. Gostje so bile avtorice filmov Daša Hribar, Bernarda Potočnik in Nadja Valentinčič, pridružil pa se jim je Naško Križnar. Opazili smo, da je naše obveščanje o etnovečerih v radiu in časopisih obrodilo sadove, saj so se v razgovor po projekciji vključili obiskovalci etnovečera, ki dobro poznajo življenje v Šentrupertu.

Decembra so o muzejih na prostem in etnološki prenovi slovenske stavbne dediščine spregovorili številni etnologi, ki se večinoma v Zavodih za varstvo

naravne in kulturne dediščine ukvarjajo s to tematiko. Pomemben poudarek večera je prispeval dr. Ivan Sedej, ki nam je orisal začetke svojega dela v šestdesetih letih, ko se je kot mlad konservator pionirsko spopadal s problemi prenove in ohranjanja biserov slovenskega kmečkenga stavbarstva.

V januarju nam je Damjan Ovsec predstavil svojo knjigo Slovanska mitologija in verovanje ter nas soočil z nekaterimi pogledi drugih piscev na to temo.

Na pustni torek sta mag.Inja Smerdel in dr. Zmago Šmitek skupaj z nekaterimi avtorji člankov predstavljala "neevropsko" številko Etnologa.

V marcu se je z dr.Majo Milčinski o njenem znanstvenem delu in podrobneje o filozofiji Japonske in Kitajske pogovarjal Ralf Čeplak.

Aprila smo se preselili v Klub Cankarjevega doma, kjer smo številni publikli predstavili preteklost, sedanjost in bodoče načrte Slovenskega etnografskega muzeja.

Serijo letošnji etnovečerov je zaključil dr.Mitja Ferenc, ki nas je s pomočjo številnih diapozitivov seznanil s Kočevsko in njeno izgubljeno kulturno dediščino.

Izkazalo se je, da so etnovečeri še kako zanimiva oblika seznanja s spoznanji v etnologiji, da pa so se teh večerov v pretežni meri udeleževali zlasti znanja željni študentje in mlajši etnologi. Da je bil odziv širše javnosti manjši, gre pripisati verjetno dejstvu, da mediji kljub rednemu obveščanju razen jutranjega programa Vala 202 in petih objav v dnevnem tisku o etnovečerih niso poročali in jih niso najavljali. Glede na to je Mira Omerzel-Terlepova menila, da bi brezplačno organizacijo in obveščanje v bodoče prepustili Cankarjevemu domu oziroma, da bi razmišljali o tem, da bi CD organiziral nekaj večerov, namenjenih širši javnosti, ter da bi dogodke, ki so zanimivi ali se tičejo ožjih strokovnih krogov, še naprej prirejali v gostoljubni Zoisovi sobi pri Mraku. Tu je še amaterska dejavnost, ki jo letos nekako nismo uspeli predstaviti in tako ostaja kot ena od bodočih nalog.

Bojana Rogelj Škafar